

Kontraktprost O. Hector, Gunnarskog, 60 år.

14. 1. 1935
Berättar om flydda tider för Arvika
Nyheters läsare.

En av de mest bemärkta männen inom västra Värmlands kyrkliga liv, kontraktspresten Olof Hector, Gunnarskog, fyller i dag, måndag, 60 år.

Prosten Hector är född i Sankt Ibb, Malmöhus län. Efter studentexamen i Lund år 1895 blev han år 1902 prästvigd i Karlstad. Samma år valdes han till v. komminister i Ölme, där han stannade endast ett år, varefter han blev v. pastor i Frändefors. Efter ett års vistelse därstädes och ett år i Nors församling valdes han till kapellpredikant i Bogens kapellförsamling år 1905. I Bogen kvarstannade H. tio års tid, ända till dess han år 1915 valdes till kyrkoherde i Gunnarskog. När kontraktspresten Berglund i Eda år 1920 trädde tillbaka från sin befattning, blev H. kontraktsprost i Jösse. Detta är i kort sammanfattning prostens Hectors prästerliga bana.

En mängd av allmänna förtroendeuppdrag har fallit på prostens Hectors lott. I Bogen var han ordförande i kyrko- och skolråd, kyrkostämman samt fattigvårdsstyrelse. I Gunnarskog är han ordförande i kyrkostämman, kyrkoråd, skolstyrelse och barnavårdsnämnd samt vice ordförande i kommunalfullmäktige.

Personligen är prosten Hector uppskattad av sina församlingsbor och alla som kommit i beröring med honom för sitt folkliga, tillmötesgående sätt och för sina gedigna egenskaper som människa. Sitt kall som själasörjare har han alltid tagit med det djupaste allvar. På bemärkelsedagen kommer säkerligen icke att saknas bevis på den aktning och uppskattning han åtnjuter i vidaste kretsar.

Till bemärkelsedagen har Arvika Nyheter anhallit om ett uttalande och prosten Hector har ställt

följande intressanta artikel om den gångna tiden till vårt förflutande.

Redaktören för A. N. bad mig skriva något med anledning av att jag i dagarna blir 60 år.

Denna anhållan drev genast min tanke i väg till den dag, då jag gjorde min entré i Gunnarskog och Bogen. Jag startade en dag i början av maj 1905 från Charlottenberg med hästskjut. Bilarna voro då icke ännu »uppfunna». Hästen var min egen — densamma som sedan blev känd under namnet kulturkampen. Kärran hade jag fått låna. Det var i värsta tjällossningen och detta släkte som nu är ungt kan väl knappast drömma om hur det var att köra med trilla på landsvägarna för bara 30 år sedan. Vägen var på sina ställen fullständigt bottenlös. Kl. var åtta på morgonen när jag begav mig från Charlottenberg, men icke förrän kl. 11 på kvällen var jag framme i

(Forts. å sista sid.)

Kontraktprost

O. Hector...

(Forts. fr. sid. 1.)

Bogens prästgård. Men det var bara hästen och jag som då anlände till hemmet. Trillan hade jag fått lämna i skogen $\frac{1}{2}$ mil från prästgården där snön ännu låg fotsdjup. Den första färden var sålunda ganska spännande. Men ännu mer spännande skulle det snart bli.

Hösten 1905, då det enkla boet var nätt och jämnt färdigt, höll det, som vi veta, på att »braka löst» med Norge. Vi hade fått order att hals över huvud fly så fort första skottet small. Men hur skulle vi uppe i Bogen kunna höra den smällen. Vi hade ingen telefon i hela socknen. Jo, det var en men den ledde in i Norge. Och där kunde vi sålunda icke ha någon nytta av. Det var att försöka hålla kuraget uppe ändå. Och jag minns hur jag i mitt stilla sinne var fullt och fast övertygad om, att en sådan vansinnighet, som krig mellan Sverige och Norge, icke skulle kunna ske. Man var ju ung på den tiden. Men nu veta vi ju, att det icke är något så vansinnigt som inte »galna» människor kan hitta på. Det gick ju som jag förväntat. Men en gång var det ej mycket bevänt med min hoppfullhet. En morgon väcktes jag av

hästtramp utanför husknutarna. När jag gläntade så nätt på rullgardinen, såg jag tvenne ryttare i full krigsutrustning komma upp mot min stuga på var sin sida om den. Se, nu har det smällt och nu är fienden över oss! Tänkte jag. I hastigheten hade jag ej sett efter om ryttarna buro de svenska eller norska färgerna. Det var svenskar. Och hoppets barometer steg hastigt och lustigt igen.

Från verksamheten under 10 år i Bogen sitter i mitt minne fastast kvar den stora och glada förvåningen över, att människorna däruppe kunde visa så övermåttan stor vänlighet mot och ett så gränslöst förtroende för en »utböling» (så kallas i Skåne alla som ej tala skånska) som talade ett främmande språk så vitt skilt från deras eget.

Det starkaste minnet från min nu 20-åriga verksamhet i Gunnarskog är från den stora järnvägsstridens dagar. Ingen kan vara gladare än jag, att utgången av den striden blev så lyckosam, att vi nu ha inte mindre än omkr. ett dussin »tåg» som dagligen gå genom Gunnarskog. För övrigt gäller om Gunnarskog detsamma som blivit sagt om Bogen, nämligen att vänlighet och förtroende i rikaste mått mött mig även här i mitt arbete såväl i kyrkans som skolans angelägenheter.

Framåt bör man ju också se och icke endast tillbaka, när man står vid en milstolpe. Ser jag fel, eller är det bara mina käraste önsknin- gar som kommer mig att skönja där framför mig detta: Kristi be- kännare, om inte ett hjärta och en själ, så dock kämpande sida vid sida som bröder för Kristus och mot synden. Ske alltså!

Backa den 11/1 1935.

Olof Hector.